

POLITICA SI SERVICII SECRETE

Pacepa redivivus sau gura pacatosului adevar graieste

Dan Zamfirescu

Se zvonise, lunile trecute, ca fostul general al Securitatii romane, recrutat de serviciile secrete americane (intr-un serial american de televiziune despre CIA, difuzat si la noi, numele sau era rostit cu satisfactie, printre performantele institutiei), ar fi murit. Scriind prefata la cartea de convorbiri cu generalul Nicolae Plesita intitulata Ochii si urechile poporului, recent aparuta, ma incerca regretul ca nu-l va avea printre cititori si pe celebrul autor al Orizonturilor rosii. Iata insa ca fostul general si actualul serviant al CIA este viu si vorbeste din nou, dandu-ne chiar impresia ca indeplineste misiunea de portavoce, din partea actualilor stapani, catre poporul roman! Gazda este - fireste - ziarul Ziua, condus de cineva aflat oarecum intr-o conditie similara, chiar daca n-a detinut in Securitatea autohtona functii si grade comparabile, ci doar cele bine stiute acum.

Ce ne spune domnul Ion Mihai Pacepa in interviul acordat unui fost comunist reciclat, pe nume Cornel Dumitrescu? In orice caz cu mult mai mult decat sugereaza titlul: „Plesita, o bruta securista”.

Cat de bruta a fost generalul Plesita in functiile indeplinite, ramane sa se dumireasca cititorii cartii proaspat aparute, in care „cazul Pacepa”, vazut de preopinientul fostului coleg si superior in functie, ocupa un loc de frunte. Ce a mai ramas nelamurit din „operatiile” puse in contul sau, va lamuri insusi domnul general Plesita, a carui „idolatrizare in publicatii din Romania” (aluzie evidenta la interviul subsemnatului din Lumea Magazin pe februarie 1999 si la serialul lui Viorel Patrichi, adunat acum in volumul citat) mi-o asum cu placere si chiar o continuu, in recenta prefata, intitulata: „Un instrument al interesului national: generalul Nicolae Plesita!” Ceea ce nu inseamna ca ma alatur celor ce-l taxeaza pe generalul Pacepa drept tradator. Pentru subsemnatul este numai un banal transfug al unei institutii careia cei ca dansul i-au fost aproape doua decenii stapanii (primul deceniu chiar in mod absolut!), in calitate de garantii ai executarii programului stalinist de exterminare a poporului roman.

Cand „Epoca Nikolski” a fost inlocuita de - sa-i zicem - „Epoca Plesita”, toti cei ce n-aveau alte legaturi cu noua orientare decat continuitatea in serviciu s-au vazut pusi in situatia de a astepta eliminarea lor sau de a-si gasi din vreme un plasament avantajos, in calitate de recruti ai serviciilor straine, pozand in torturati de constiinta si de iubirea pentru democratie si libertate. Cazul domnului Pacepa si al consangeanului domniei sale, Motu Haiduc, au fost cele mai spectaculoase si rasunatoare. Dar ei n-au tradat un neam caruia nu-i apartineau si nici o tara, in care doar se nascusera prin accident biografic, ci numai o institutie, in care vantul batea altfel. Reactie normala si explicabila, cu nimic incriminabila. Incat nu cred ca generalul Plesita a crezut vreodata cu adevarat ca asemenea oameni merita efortul si onoarea unei executii. Se vede limpede si din tonul adoptat cand vorbeste despre Pacepa, tratat de simplu „sobolan”.

Acestea fiind spuse, sa trecem la lucrurile cu adevarat semnificative si importante din acest interviu care - daca apartine intr-adevar unei „portavoce” - si oricum a fost publicat unde a fost publicat, merita toata atentia.

Sa incepem cu subtitlurile, mult mai importante decat titlul, si singurele cu adevarat revelatoare. Ni se spune: „Romania si NATO sunt despartite de o prapastie. Faptul ca in Romania cei care au ajutat SUA in lupta impotriva comunismului continua sa fie etichetati <<tradatori>> ilustreaza, la Washington, prapastia politica ce desparte si azi Romania de Statele Unite si de Alianta Atlantica”. Explicatia cu „tradatorii” este ad usum delphini si arata

cat de prosti suntem crezuti de catre domnul Sorin Rosca Stanescu. Dar ca prapastia exista, si ca tocmai in acest moment ni se aminteste - pe aceasta cale - de existenta ei, sunt lucruri peste care nu se poate trece, mai ales cand vin de la un agent CIA si pe canalul pe care ne vin.

Este, intr-un fel, un gest de oarecare bunavointa, de care n-au beneficiat la timpul lor nici Gheorghe I. Bratianu, nici Iuliu Maniu, nici unchiul meu Constantin C. Zamfirescu, fost delegat al PNL, impreuna cu Bebé Bratianu, la discutiile in vederea constituirii Blocului National Democrat (ultima sedinta de constituire s-a tinut chiar in apartamentul sau, asa cum noteaza Ion Hudita in jurnalul publicat acum cativa ani) si mort in 16 decembrie 1963 in puscaria de la Botosani, dupa cinci ani de temnita la Sighet, ca demnitar al guvernelor Sanatescu si Radescu, in functia de subsecretar de stat! Lor nu li s-a comunicat niciodata ce se hotarase la Ialta, ci, dimpotriva, au fost indemnati sa astepte, sa spere si sa lucreze pentru... venirea americanilor. Speranta cu care s-au si dus pe lumea cealalta.

Aveam intre 12 si 17 ani, din 1945 pana in mai 1950 (cand in „noaptea neagra” toti fostii demnitari au fost ridicati si dusi la Sighet), si in tot acest rastimp l-am auzit mereu pe unchiul meu, care venea de la Gh.I. Bratianu cu mesajul ca „in sase luni americanii vor fi aici! Bratianu a primit asigurare de la Ambasada!”

N-am crezut multa vreme posibila o asemenea ticalosie, aceasta criminala dezinformare, pana ce domnul Mociony-Starcea, secretarul regelui Mihai I si unul dintre autorii morali ai actului de la 23 august 1944, a dat un interviu cineastului Tudor Caranfil, care a avut deosebita amabilitate (pentru care-i voi fi vesnic recunoscator) de a-mi ingadui sa copiez si sa folosesc casete pe care l-a inregistrat cu ani in urma, si de pe care am transcris si publicat urmatorul pasaj in prefata mea la cartea Eugen Cristescu - asul serviciilor secrete romanesti de Cristian Troncota:

„Toata chestia cu rezistenta n-am inventat-o eu. Americanii, CIA, prin Billy Hamilton si Thomas Holl - maiorul Thomas Holl - m-au sesizat, cand am plecat de la Palat, si generalul Skyler la fel, spunandu-mi: <<Toti pregatesc... Noi vom fi in trei luni, in sase luni, noua luni, cel mult un an, in razboi cu Rusia. Pentru ca Rusia nu respecta deloc angajamentele de la Ialta si de la Potsdam, si rezultatul va fi ca vom fi siliti sa fim in razboi cu ei. Or, voi, care ati reusit lovitura contra nemtilor, de ce nu pregatiti ceva contra rusilor?! Maniu vorbeste, Bratianu vorbeste, dar nu fac nimic, si numai in Romania nu exista nici o rezistenta armata clara>>”.

O rezistenta armata a existat, cum se stie. Exista informatia (de verificat) si ca SUA ar fi parasutat, in munti, o echipa de partizani, avand insa grija sa-i anunte pe sovietici unde anume vor debarca, astfel incat oamenii lui Nikolski au fost la posturi. Exista si informatia (sau zvonul?) ca se pregatise totusi scoaterea lui Gh.I. Bratianu din tara, intr-un avion ce urma sa aterizeze la Viena (cu mare greutate marele istoric fusese, pare-se, convins ca va fi mai folositor tarii in strainatate decat printr-o moarte in tara, oricat de eroica), dar in ultimul moment s-a aflat ca spionajul american deconspirase rusilor planul si s-a renuntat. Sunt multe de spus despre istoria modului cum ne-au ajutat americanii sa luptam impotriva comunismului, domnule Pacepa! Istoria se cere, mai ales acum, revazuta da capo. Mai ales acum, cand suntem pregatiti - cu motivari in defavoarea noastra, sa ramanem in afara NATO si sa fim declarati noi autorii „prapastiei” dintre Romania si NATO!

Dar prapastia dateaza oficial chiar din ziua in care - cuceriti aproape in unanimitate pentru ideea primirii Romaniei - partenerii europeni ai Aliantei Atlantice s-au vazut pusi, la Madrid, in fata vetoului american, anuntat de altfel de doamna Margaret Albright chiar de ziua nationala a Rusiei, ca un fel de cadou facut acesteia.

Personal, in virtutea experientei mele din adolescenta, a clasei mele sociale „burghezo-mosieresti” si a clasei politice careia i-a apartinut raposatul meu unchi (ultimul presedinte „in ilegalitate” al Partidului National Liberal, ales pe cand era cu domiciliu fortat la Mazareni - Baragan, inaintea celei de a doua arestari, fatale), stiam ce va fi. Tocmai de aceea am publicat, in mai 1997, cartea A treia Europa - alternativa realista la iluziile sinucigase, precum

si un interviu in Jurnalul National, pe care ar merita sa-l citeasca si procurorul nostru de azi, dl Pacepa!

Doi ani mai tarziu, aflandu-ma langa fostul nostru insarcinat cu afaceri si ambasador la Tunis, in coloana ce manifesta impotriva bombardarii Serbiei si Belgradului, Excelenta sa mi-a dezvaluit o informatie ce nu-i fusese transmisa ca secret de stat si pe care am difuzat-o de doua ori in neuitatele „nopti cu Adrian Paunescu”, fara a fi dezmințit de cel care-mi ingaduisese sa o aflu. O reproduc si aici, fiindca - vorba latinilor - cele scrise raman: exact in seara in care s-au terminat discutiile dintre presedintele Bill Clinton, cu piciorul in ghips, ca generalul Stanculescu (dar „pe bune”), si presedintele Federatiei Ruse, Boris Eltin, a fost vizitat la ambasada de ambasadorul Rusiei, care, fiindu-i prieten, l-a scos in curte dupa banalele conversatii din cladire si i-a transmis: „Gelule, iti comunic, si nu ca prieten: Nu veti intra niciodata in NATO. S-a hotarat!” Dupa care a plecat, uitandu-se inca o data in jur. Au urmat senzationala declaratie a doamnei Albright, de ziua nationala a Federatiei Ruse, si piciorul undeva primit de Romania la Madrid. Dupa care, ca un fel de Mohamed al II-lea sau Sinan Pasa, primiti sarbatoresc la Suceava ori Bucuresti de Stefan cel Mare ori Mihai Voda Viteazul, Bill Clinton a fost primit de sosia hilara a lui Cuza Voda, dar nu in ipoteza absurda (imaginata mai inainte), ci in realitate, pentru cel mai penibil si umilitor spectacol din istoria Romaniei.

Aceasta este realitatea in privinta „prapastiei” dintre noi si NATO. Restul sunt vorbe. Unchiul meu si clasa lui politica au pierit pentru asemenea vorbe. Cine va mai face ca ei ca ei sa pateasca!

In privinta faptului ca primul invitat la Bucuresti, dupa Revolutie, a fost ministrul de externe al URSS (la data aceea cu nimic scoborata din rangul de superputere mondiala), si nu cel al Statelor Unite, ce gest mai firesc pentru omul care a respins, categoric si ironic, invitatia de a invada Romania, precum Cehoslovacia in 1968? Am reprodus integral, in prefata mea la cartea generalului Plesita (sper sa nu mi se interpreteze gestul in mod negativ de editura), paginile din cartea in care se relateaza acest episod, precum si replica superba a lui Eduard Sevardnadze, pentru care acesta ar merita un bulevard in Bucuresti, precum generalul Pavel Kiseleff!

Atunci, in zilele fierbinti de dupa Revolutie, si chiar in timpul ei, ceea ce domina politica Occidentului fata de Romania era ideea dezmembrarii ei, prin razboi civil si dubla invazie ungaro-sovietica. Planul a fost dejucat de Armata si de Securitatea romana, precum si de promptitudinea cu care noul responsabil al destinului Romaniei, din fericire domnul Ion Iliescu si nu domnul Petre Roman (cerut imperativ de „Führerul” Silviu Brucan, daca generalul Plesita ne informeaza exact in cartea sa), a stiut sa explice, la Moscova, „cine suntem si ce vrem!”

Invazia isi cauta acoperirea ONU, dar la Consiliul de Securitate nu s-a putut lua o hotarare, din cauza „protestului vehement al Chinei”, cum spune in memoriile sale fostul ministru de externe al Ungariei, Gyula Horn (am reprodus, traducerea germana si am dat traducerea in romaneste a pasajului respectiv in prefata la cartea generalului Plesita).

Faptul ca in prezent se pregateste, in Ungaria, cu concursul dlui Pacepa, un film impotriva lui Nicolae Ceausescu (desigur, indirect, impotriva Romaniei lui Nicolae Ceausescu, in care Pacepa et comp. n-au mai putut face legea) nu ne mira. Dupa celebra opinie din 1919, istoria va retine replica data de conducatorul Romaniei lui Janos Kadar „intr-un moment de iritatie” (vorba lui Hasdeu): „Tovarasul Kadar, sa stiti ca noi va putem organiza o primire sarbatoresca pe peronul garii din Budapesta!”. Cine ar mai putea da, astazi, o asemenea replica, in fruntea a ceea ce au mai lasat exigentele „intrarii in NATO” (la pasteile cailor) din Armata Romana?

P.S. Intr-o emisiune a lui Adrian Paunescu, maestrul moderator a amintit, cu domnul Adrian Severin de fata, care a confirmat, cum, la Bruxelles, „Europa” a cerut Romaniei declaratie scrisa ca nu se va reuni niciodata cu Republica Moldova! Abilitatea diplomatica a celor doi a evitat o asemenea declaratie scrisa, dar ea nu inceteaza a fi porunca UE pentru Romania.

Din fericire, si de „Ue" incepe sa ne desparta o prapastie, mai mare chiar decat cea de NATO, asa incat mai sunt sperante...